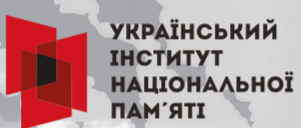
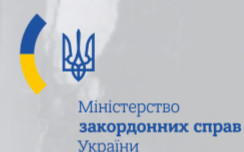

Україна. Війна в Європі

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ ТА
ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Український інститут національної пам'яті на замовлення Міністерства культури та інформаційної політики України

Над виставкою в Україні працювали:

Ганна Байкеніч, Леся Бондарук, Анастасія Гайдукевич-Качуро, Наталя Іванченко, Ігор Каретніков, Любов Крупник, Олена Охрімчук, Наталя Позняк-Хоменко, Наталя Слобожаніна, Олена Снігир, Марія Тахтаулова, Володимир Тилищак, Вікторія Яременко, Максим Ярмистий.

Переклад:

Natalia Wisiocka (Польща), Oksana Lustenhouwer (Німеччина), Wolfgang Schubert (Німеччина),
Редагування: Наталка Позняк-Хоменко (Україна), Karolina Wichowska (Польща), Дмитро Масько (Україна).

дизайнери:

Сергій Антоноук, Антон Чекаль, Олександр Рубчук, Юрій Єжель, Артем Жуков

Співпраця:

Альвідас Нікзентайтис (Литва), Андрюс Кублюс (Литва), Аурімас Шведас (Литва), Igor Kąkolewski (Німеччина), Michał Korczyński (Польща),
Wojciech Kalwat (Польща), Світлана Ляховець (Литва), Konrad Woźniak (Німеччина), Karsten Holste (Німеччина).

У виставці використані фото та інші матеріали з таких ресурсів: Українське національне інформаційне агентство «Укрінформ», Інформаційне агентство УНІАН, Український інститут національної пам'яті, Національний меморіальний комплекс Героїв Небесної Сотні - Музей Революції Гідності, ЦДКФФА України імені Г. С. Пшеничного, ЦДАВО України, Національний музей історії України, Національний військово-історичний музей України, прес-служба 72-ї ОМБр імені Чорних запорожців, Radio Free Europe/Radio Liberty, depositphotos.com, rubabr.com, varlamov.ru, kath-akademie-bayern.de, Wikipedia, Місія США при ОБСЄ (osce.usmission.gov) та інших відкритих джерел.

а також фото:

Сергія Бабенка (Київ)
Павла Багмута (Київ)
Сергія Бобка (Харків)

Руслана Боровика (Київ)

Олександра Бринзи (Харків)
Антон Кіреєва (Київ)
Владислава Савенка (Чернігів)
Максима Дондюка (Київ)
Юлії Гуш (Харків)
Сергія Михальчука (Київ)

Макса Левіна (Боярка)

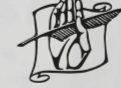
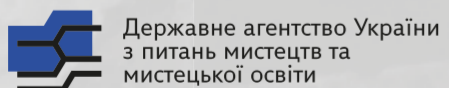
Сергія Нужненка (Київ)
Михайла Штекеля (Миколаїв)
Станіслава Іванова (Маріуполь)
Петра Чекаля (Харків)
Руслана Пустовойта (Маріуполь)
Лалі Добронравова (Грузія)

та

зображення картини Олексія Гневишева "Україна"
малюпис "Dumpster" Сергія Захарова

Партнери в Україні:

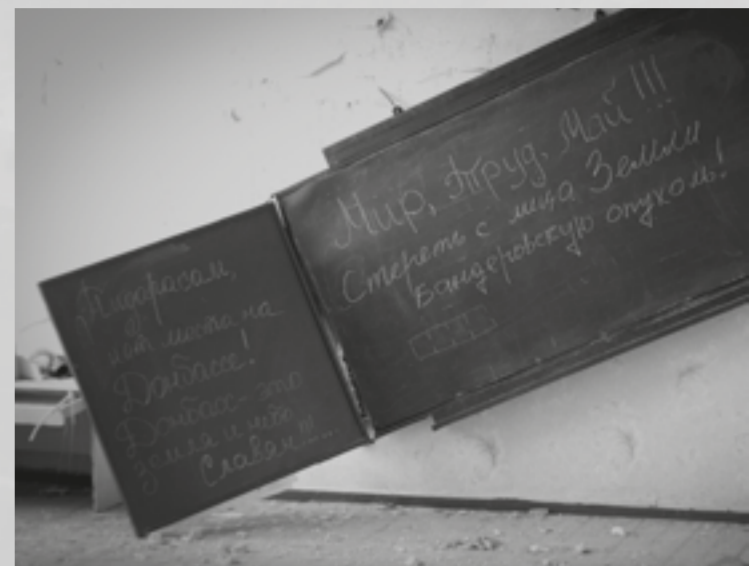

Світ під ударом

24 лютого 2022 року СИСТЕМА КОЛЕКТИВНОЇ СВІТОВОЇ БЕЗПЕКИ, ВСТАНОВЛЕНА ПІСЛЯ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ, ЗАЗНАЛА НИЩІВНОГО УДАРУ.

Тривалі дискусії про необхідність реформування структур ООН, НАТО, ЄС оголили слабкі і проблемні сторони, але не призвели до кардинальних змін. Натомість Російська Федерація протягом останніх 30 років цілеспрямовано відновлювала власні збройні сили та підживлювала імперські амбіції, що зазнали удару внаслідок розвалу Радянського Союзу. Оманливі європейська стабільність та самозаспокоєння, заколисані російською пропагандою, дозволили монстру звестися на ноги. Замовчувана роками агресія щодо різних країн породила в росіян відчуття безкарності і всездозволеності.

Нині Росія відверто погрожує колективному Заходу окупацією ще десятка країн або, щонайменше, встановленням контролю над ними. Це світова проблема перерозподілу сфер впливу. В системі європейських цінностей та світової безпеки не залишилося позицій, які б не зазнали агресії. О 5 ранку 24 лютого 2022 року ракетні удари були завдані не лише по українських містах, а й по загальносвітових життєвонеобхідних артеріях. Їхні наслідки ми лише починаємо усвідомлювати. Проте уже зараз світ починає говорити про продовольчу кризу, спровоковану цією війною.

Напис російською мовою на дошці захопленої у 2014 школи на Донбасі «Мир, Труд, Май!» Стерть с лица Земли бандеровскую опухоль — чітка характеристика дій та намірів росіян, яка вже 8 років намагається знищити державу Україна.

Ганна Малия, заступниця міністра оборони України, 7 квітня 2022 року

“

Не ховайте голову в пісок. Сьогодні третій президент Росії Медведєв заявляє, що їхні плани — Євразія від Владивостока до Лісабона. Це означає, що Буча буде від Владивостока до Лісабона. І те, що на сьогодні Україна є щитом Європи, і ми кладемо свої життя не тільки за Україну, — ці речі уже стають очевидними

”

Європа вже проходила усе це, коли 90 років тому нацисти взяли у заручники населення власної держави під егідою розширення «життєвих просторів» та вирішення «єврейського питання». Їхній фюрер тоді також кричав про забезпечення безпеки і про те, що ні на кого не нападає. З ним пробували домовлятися, шукали компроміси щоб уникнути війни.

Урешті-решт війна охопила всю Європу. Її жертвами стали десятки мільйонів європейців в усіх частинах континенту. І потрібно було більше шести кривавих років, щоби здолати те зло.

Сьогодні криваве зло знову загрожує Європі. Скільки потрібно буде часу, щоб його здолати, і скільки жертв поляже? Злочин потрібно зупинити зараз. Допомогти Україні у війні із Росією — це моральний обов'язок усього вільного світу. І його власна безпека.

Берлінська стіна 32 роки була символом кордону між демократичним і тоталітарним світами. Стрибок Конрада Шумана через колючу огорожу на Бернауерштрассе у 1961 році — один з найвідоміших кадрів втечі через Берлінську стіну, яку встигли зафіксувати кілька фотографів одночасно. Стіна, новий розподіл світу на добро і зло нині набувають нового звучання і сенсів.

Кривавий слід Кремля

Російська агресія, яку Кремль маскує під назвами «миротворча місія», «спеціальна операція» та «захист російськомовного або православного населення», уже принесла великі людські втрати і страждання, руйнування та окупацію. Нинішня агресія стала можливою, бо поступ російського реваншизму не був зупинений раніше. Адже у багатьох попередніх військових конфліктах на пострадянському просторі присутній «російський слід».

Валерія Новодворська, російська дисидентка

“

Зупинити Путіна — в інтересах цивілізованого світового співтовариства, бо ядерна зброя, диктатура і президент з мисленням Сталіна і Берії — це загроза для людства

”

1992–1993

Молдова, Грузія

У Придністров'ї (на території між Україною у Молдовою) у березні-липні 1992 року Кремль спровокував громадянську війну, ввів війська і створив «Придністровську Молдавську Республіку».

Наступною була Абхазія — частина Грузії на Південному Кавказі. Російська Федерація спровокувала війну між абхазькими сепаратистами та урядом Грузії. Російські літаки бомбили цивільні об'єкти на території, контрольованій Грузією.

У 2021-му Європейський суд з прав людини визнав, що РФ окупувала Абхазію і Південну Осетію. У 2022 році ПАРЄ офіційно визнала Придністров'я зоною російської окупації.

1994–1996

Чечня

Із розпадом СРСР Чеченська Республіка Ічкерія проголосила 8 червня 1991 року незалежність. Президентом був обраний генерал Джохар Дудаєв. Після невдалої спроби втримати Чечню в складі Федерації, Кремль розпочав війну. В ході штурму обстрілами і бомбардуваннями російські війська повністю зруйнували столицю республіки Грозний. Але агресори не змогли взяти під контроль гірські райони Чечні. Чеченські партизани завдавали окупантам відчутних втрат. Російська Федерація змушена була відступити, підписавши влітку 1996 року «мирний договір» в Хасав'юрті.

1999–2009

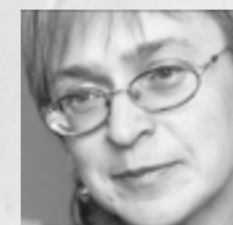
Чечня

Для повернення контролю над Чечнею Кремль розпочав другу чеченську війну. До весни 2000 року шляхом кривавих репресій територія Чечні була зайнята російськими військами. Лише під час одного бою за село Комсомольське в березні 2000 року росіяни вбили понад 700 людей, переважно цивільних. Надалі війна велася проти повстанського руху на Північному Кавказі.

Російську владу Чечні сьогодні очолює Рамзан Кадіров, який називає себе «солдатом Путіна» і застосовує насильство, залякування, викрадення, катування, вбивства людей.

Знищення опозиції

Анна Політковська

Тиском і переслідуваннями путінський режим крок за кроком знищує у Російській Федерації опозицію та незалежну думку. Тих, хто наслідував говорити правду, арештовували і вбивали. Найбільший резонанс викликали розстріли правозахисниці Галини Старовойтової (1998), журналістки Анни Політковської (2006), яка викривала злочини Путіна у Чечні, політика Бориса Немцова (2015), котрий досліджував російську агресію в Україні. Світ знає про отруєння опозиціонерів Олександра Литвиненка, Дмитрія Бикова і Владіміра Кара-Мурзі, Сергія та Юлії Скрипалів.

Галина Старовойтова

Борис Немцов

Юрій Дмитрієв

Під заборорою опинилося міжнародне товариство «Меморіал», яке досліджувало злочини радянського тоталітаризму. Голову карельського «Меморіалу», дослідника сталінських репресій Юрія Дмитрієва ув'язнили на 15 років за надуманим приводом. В РФ заборонені мирні мітинги та акції протесту.

2008

Грузія

Впродовж багатьох років Російська Федерація підтримувала сепаратистів у Південній Осетії, регіоні, що входить до складу Грузії.

8 серпня 2008 року російські війська під приводом «захисту населення» Південної Осетії вторглися на територію Грузії. За п'ять днів російські літаки завдали понад 100 ударів по грузинських містах. Об'єктами атак стали цивільні райони та тисячі мирних людей. Нині Південна Осетія, як і Абхазія, є невизнаними республіками під контролем РФ.

2015–2022

Сирія

У 2015 році Кремль втрутився у війну в Сирії для порятунку авторитарного уряду президента Башара Асада. Російська зброя допомогла Асаду зберегти владу, але зруйнувала життя мільйонів людей. Внаслідок газових атак в провінціях Ідліб і Латамінах, хімічної атаки на Думу загинули і постраждали сотні цивільних людей, серед яких багато дітей. Російські ракети і бомби зруйнували багато сирійських лікарень, повністю знищили місто Алеппо.

Рейтинг війни

Злочин агресії має незмінно високу підтримку серед громадян Російської Федерації. Саме тому рівень схвалення дій Путіна досягає пікових значень у періоди ведення загарбницьких воєн. Це засвідчують дані Аналітичного центру Юрія Левади

Глава Російської Православної Церкви патріарх Кіріл.

Російська Православна Церква є важливим інструментом «м'якої сили» путінського режиму з поширення ідеології «русского мира» як у Росії, так і за її межами. В Україні РПЦ та її філія під назвою УПЦ-Московський патріархат використовується Кремлем для розвідувальної діяльності, пропаганди «русского мира», виправдання агресії Росії проти України.

Російський пропагандист Володимир Соловйов.

Тон російській телевізійній пропаганді задають персонажі, що використовують відверту ксенофобську і антидемократичну риторику. Одним із них є телеведучий Володимир Соловйов, який позиціонує себе російським патріотом, антизахідником і, водночас, має нерухомість в Італії.

Путінізм: проти демократії та Європи

Андрій Понтковський, російський політолог, публіцист, математик

“**Путінізм — це війна, це «консолідація» нації на ґрунті ненависті до якоїсь етнічної групи, це наступ на свободу слова та інформаційне зомбування, ізоляція від зовнішнього світу і подальша економічна деградація**”

Політичний режим Російської Федерації побудований на ідеологічній концепції «русского мира», який проголошує обраність росіян, їх унікальність як «старших братів» та право втручатися у справи сусідніх держав, проголошуючи їхню «нерозривну єдність» з Москвою, буцімто, на основі спільної історії, російської мови, культури та православної віри.

Великоросійський реваншизм почав агресивно самостверджуватися з приходом у 2000 році на посаду президента РФ Володимира Путіна. Саме він назвав розпад СРСР найбільшою катастрофою ХХ століття, а відповідальність за це поклав на демократичний світ, який, на його думку, підрвав радянську економіку, віддалив колишні республіки від московського центру, наблизив НАТО до кордонів РФ.

Путін активно експлуатує основні міфологеми часів холодної війни. Агресивне протистояння із Заходом подається як відновлення геополітичної величі Росії. Путінський режим тримається на системі войовничої пропаганди, спрямованої на тотальну милітаризацію суспільства через вигадані зовнішні загрози, якими є демократія та європейські цінності.

У цьому Путін повторює риторику Гітлера 1930-х років. «Це брехня, коли в світі говорять, що ми хочемо здійснити зміни виключно силою», — сказав Гітлер у промові в Рейхстазі 1 вересня 1939 року після нападу на Польщу. «Ми нікому і нічого не збираємося нав'язувати силою», — виголосив Путін у відеозверненні 24 лютого 2022 року, оголошуючи початок «спеціальної воєнної операції» в Україні.

Стрижнем путінської моделі є культ лідера і його монополія на владу. Це забезпечується численними силовими органами та репресивно-каральним апаратом, ручними засобами масової (дез)інформації. Вони допомогли встановити повний контроль над політичним життям в Росії, виборчими процесами, економікою, обмежили права регіонів і народів, права громадян на свободу думки та мирні протести, знищили незалежну пресу і телебачення.

Не треба скидати з рахунку й інтелектуалів та митців, які доклалися до утвердження імперського реваншизму, зухвалого паплюження демократичних цінностей.

Світ знову зіткнувся із режимом, який прагне переділити кордони держав, марить війною і прямує до новітнього тоталітаризму.

В Росії існує культ «слави російської зброї» як основи могутності держави. У 2014 році у відповідь на світове обурення з приводу анексії Криму була запущена рекламна кампанія із пропагандою російських новітніх видів озброєння. Випускали навіть жіночий одяг із зображенням балістичних оперативно-тактичних ракетних комплексів «Іскандер» і написами «Не смішіть мої іскандери». В кампанії активну участь взяли російські митці та інтелектуали.

Газопровід «Північний Потік». Потужним інструментом путінської стратегії реваншу є залежність багатьох країн від російського природного газу. Саме цей фактор Кремль видавня застосовував для політичного та економічного тиску на Україну, зокрема, та європейські країни, загалом.

Виступ президента Російської Федерації Путіна на Мюнхенській конференції з питань політики безпеки 10 лютого 2007.

Промова стала однією з перших відкритих заяв керівництва Росії про наміри бути альтернативним центром світової політики і поклати початок нової холодної війни проти Заходу.

Святкування Дня перемоги в Росії.

Одним із важливих міфів російської ідеології є міф про перемогу над нацизмом у Другій світовій війні, яку, за Путіним, здобув виключно російський народ. Усім «ворогам» режиму автоматично навішується ярлик «фашисти». До культивування цього міфу залучене все суспільство, навіть діти стають заручниками пропаганди.

Чому Україна?

Помаранчева революція 2004 року. Масові мирні протести українців, що вийшли на захист демократії та проти фальсифікації президентських виборів, шокували Володимира Путіна та російську верхівку. Тож у наступні роки вони зробили все, щоб утримати Україну у сфері свого впливу, роздмухуючи внутрішні протиріччя та вкидаючи величезні кошти в проросійські проекти. Що допомогло їм у 2010 році таки привести до влади проросійського президента Віктора Януковича і укласти кабальні для України «Харківські угоди», одним із пунктів яких стало зміцнення позицій Чорноморського флоту РФ у Криму.

Відновлення незалежності України у 1991 році стало шоком для частини російських еліт та російських обивателів, що продовжували марити імперською величчю. Їхньою мрією і сьогодні є відновлення імперії у будь-якій формі.

Путін в античному Херсонесі на території Криму, окупованого Росією у 2014 році.

На виправдання своєї агресії щодо України Путін творить міфологію про «сакральність» Херсонесу і Криму для Росії, адже тут у X столітті, за однієї із версій, хрестився київський князь Володимир, якого російська пропаганда намагається викреслити з української спадщини і зробити «своїм» — як і всю історію середньовічної Русі.

Поглинання України, її матеріальних та людських ресурсів — одна з ключових передумов розгортання російського імперського проєкту, які по сьогодні є визначальними. Без України неможливі російські імперські амбіції у будь-якій формі.

З іншого боку, Путін керує страхом перед майбутнім європейської, демократичної України, яка стане антитезою путінській Росії: переваги та успіхи демократії в Україні покажуть громадянам Росії ту безвихідь, у яку їх загнав путінський державний олігархат. Євроантлантичний вибір України, її курс на європейську інтеграцію є викликом особисто для Володимира Путіна, оскільки може розвіяти вибудований ним образ успішного президента Росії.

А ще Путіну потрібна українська історія. Спадщина середньовічної Русі, центром якої був Київ і землі сучасної України, є одним із визначальних елементів російського імперського міфу. Саме тому Путін прагне забрати в українців право на власне минуле, власну історію. Він навіть заперечує право українців на власну ідентичність, настійливо повторюючи тези російської імперської пропаганди XIX століття про «один народ».

У таке далеке минуле Володмир Путін прагне повернути Україну і всю Європу.

21 лютого 2022 року Володмир Путін виступив із майже годинною промовою, якою фактично оголосив війну Україні та демократичному світу. Значна частина промови була присвячена переписуванню історії України та відвертим погрозам українцям. Як зауважила Сара Рейнсфорд, кореспондент з питань східної Європи BBC, «зосередженість Путіна на Україні виглядала такою нав'язливою, наче він ні про що інше й думати не може».

Південний машинобудівний завод в українському місті Дніпро свого часу був основою ракетобудівної та космічної галузей СРСР. Тут та на інших українських підприємствах створювалися технології, що досі використовуються в ракетах, якими російські військові злочинці бомбардують Україну.

Збігнев Бжезінський, політолог, колишній Радник з національної безпеки Президента США Джиммі Картера, у книзі «Велика шахівниця», 1997 року.

Якщо Москва поверне собі контроль над Україною з її 52-мільйонним населенням і великими ресурсами, а також виходом до Чорного моря, то Росія автоматично знову отримає можливість перетворитися в потужну імперську державу, що розкинулася в Європі і в Азії.

Кадр із комедійного радянського фільму «Максим Переліпін» 1955 року, в якому оповідається, як юнаки з українського села стають сержантами радянської армії. Упродовж усього часу існування радянської армії значна частина її сержантів, молодших командирів походила з України. Саме вони цементавали ту армію, робили її міцною. Сьогодні одна із найбільших проблем російської армії — її слабкий молодший командний склад без українців.

Пам'ятник князю Володимиру Київському у Москві, 2016 рік.

Спорудження пам'ятника стало черговим кроком російської влади із закріплення в суспільній свідомості права на історичну спадщину Русі, центром якої був Київ. Володмир Путін під час відкриття пам'ятника назвав князя Володимира «духовним засновником держави Російської». Проте московський пам'ятник насправді є наслідуванням київського пам'ятника Володимиру, встановленого ще на початку XX століття. У Москві постать князя-хрестителя доповнили мілітарними та «державницькими» символами — мечем та князівською шапкою.

«Російські марші» в українських містах: Севастополь, 2008 рік та Донецьк, 2013 рік Росія багато років активно насаждала ідею «русского мира» в Україні. Більшість маргінальних організацій, які фінансували Росією, сповідували ксенофобські та антиукраїнські ідеї. Але українці виявилися непліддливими путінській пропаганді.

Російські міста та їхні околиці. За понад два десятиліття перебування при владі Путіну та його урядам не вдалося вирішити основні соціально-економічні проблеми російських міст і сіл, попри величезні прибутки від експорту енергоносіїв. Досі рівень життя пересічних громадян Росії, особливо у віддалених регіонах, залишається незадовільним. Тому агресія Росії проти України та антизахідна пропаганда є, серед іншого, й інструментом відволікання уваги російського населення від внутрішніх проблем.

Міф про братні народи

Витоки українського, російського, білоруського народів ведуть до середньовічної Русі. Проте їхнє формування відбувалося за різних історичних умов, що зумовило суттєві культурні, політичні, світоглядні відмінності, а також виникнення окремих мов.

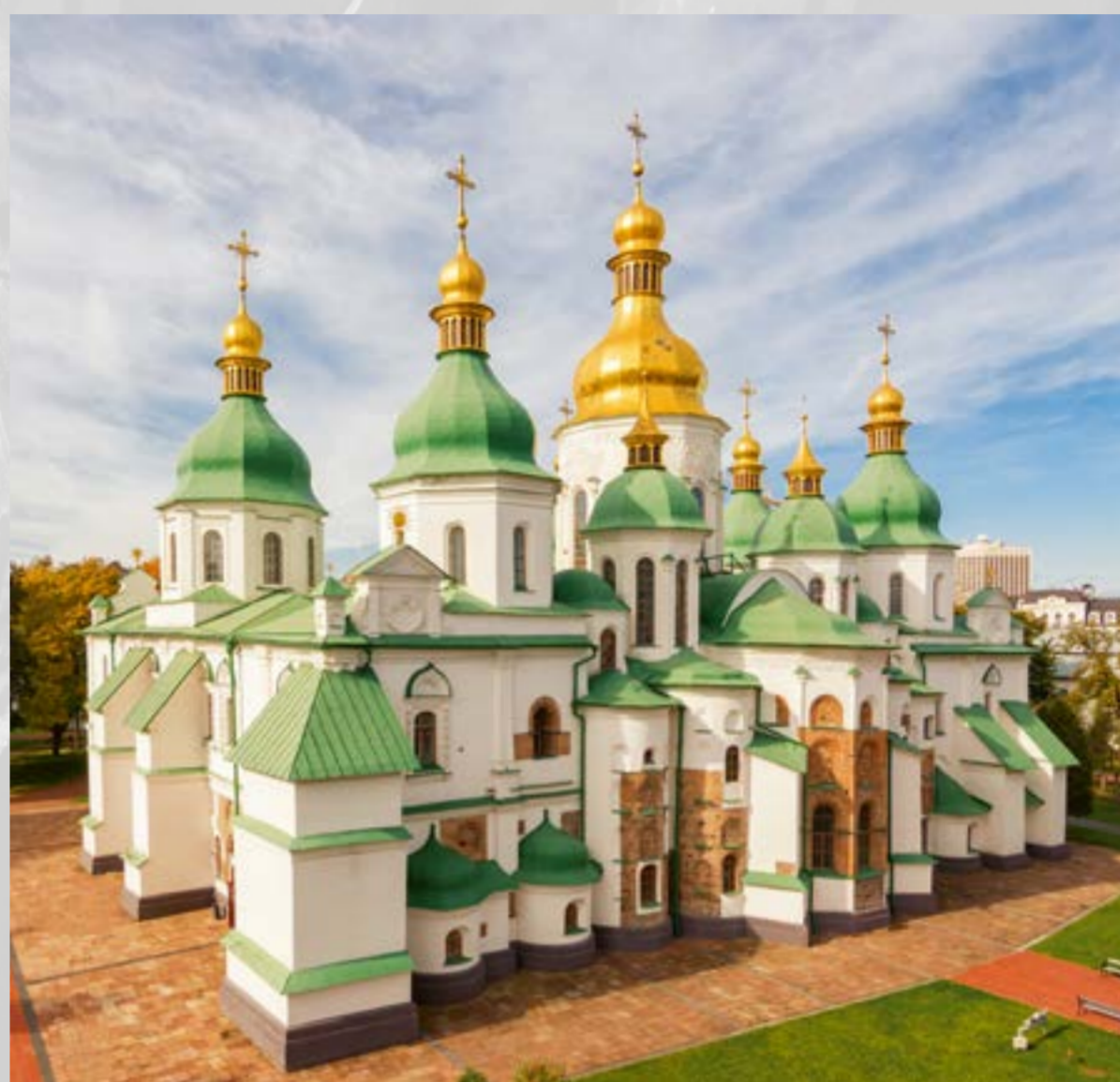
Златник, або золотник (аверс та реверс) — золота монета київського князя Володимира Святославовича (кінець X століття). На монеті виکارбувано тризуб — родовий знак Рюриковичів.

Староакадемічний корпус Національного університету «Києво-Могилянська академія», одного з найстаріших вищих навчальних закладів Східної Європи.

Колона Магдебурзького права у Києві. Пам'ятник був поставлений на честь повернення місту в 1802 році Магдебурзького права, яке вперше місто отримало у XV столітті.

Спасо-Преображенський собор — один з найдавніших храмів Східної Європи, який зберігся у первісному вигляді. Розташований в історичному центрі Чернівців. Літописи свідчать про початок будівництва собору у 30-х роках XI століття.

Формування українського, російського, білоруського народів відбувалося за різних історичних умов, що зумовило суттєві культурні, політичні, світоглядні відмінності та різні мови.

У IX столітті постала середньовічна держава Русь із центром у Києві. Впродовж наступних століть Руссю у широкому значенні називали всю територію, де визнавали зверхність київських князів. У вузькому — під Руссю малися на увазі землі середнього Подніпров'я довкола Києва. Землі на північному сході, де згодом сформувалось Московське князівство, у ті часи називали Заліссям. Це були мало заселені простори, які починали колонізувати русичі.

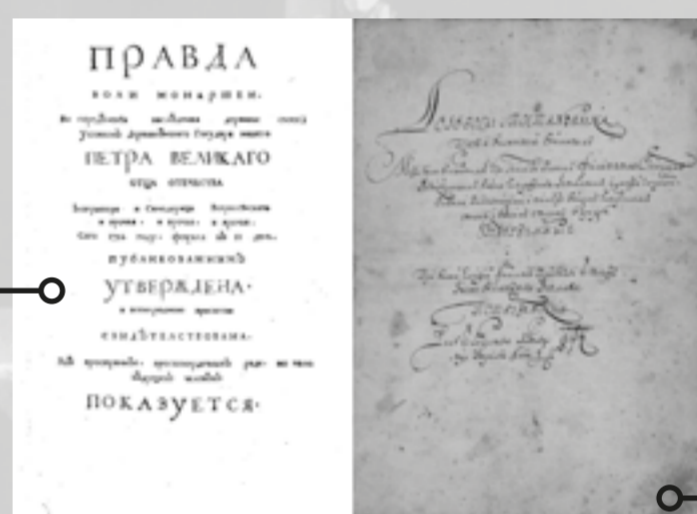
Після монгольської навали у XIII столітті історичні долі цих територій остаточно розійшлися. Українські терени розвивалися в Руській державі короля Данила та його нащадків, згодом — у Великому князівстві Литовському і Королівстві Польському: полікультурних, багатоконфесійних, європейських державах. Політичну культуру їх мешканців визначали договір, шляхетська демократія, самоврядування, релігійна толерантність, пошанування приватної власності. Більшість цих ознак збереглися в козацькій державі — Гетьманщині.

Північно-східні землі колишньої Русі увійшли до складу монгольської Золотої Орди, тож політична культура Московського князівства перейняла ординські порядки й традиції: з возвеличенням правителя та повною йому покорю, абсолютним домінуванням держави, відсутністю приватної власності на землю і общинними порядками.

З кінця XV століття, випавши з орбіти Орди, московські князі перейнялися пошуком нової ідентичності. У цей час формуються концепції Москви як «третього Риму», а також актуалізується прив'язка московської правлячої еліти до руської князівської династії Рюриковичів. Остаточна концепція спадкоємності Московії від середньовічної Русі вибудовується після 1721 року, коли цар Петро I перейменував Московську державу на Росію. Важливе місце в російській імперській ідеології посіло православ'я, що разом із «самодержавием», буцімто, єднало триєдну «русскую народность».

Сьогодні кремлівська пропаганда відмовляється від концепції «братніх народів», замінюючи її концепцією «єдиного народу» з метою обґрунтування і виправдання агресії проти України та українського народу.

Титульна сторінка конституції Пилипа Орлика 1710 року («Договір та Встановлення прав і вольностей Війська Запорозького та всього вільного народу...»).

Собор Святої Софії (Софійський собор) — храм, побудований у першій половині XI століття в Києві.

«Правда волі монаршої» — трактат 1722 року з коментарями та обґрунтуванням до «Статуту про престолонаслідування», підписаного Петром I у лютому 1722 року.

Тімотеє Шнайдер, інтерв'ю Езри Кляйн у The New York Times Opinion для подкасту The Ezra Klein Show

“
Те, як бачить це все Путін — це не про історію, а про міфи. ...все, що не підходить під його уявлення про цю єдність, він відкидає як штучне: «Якщо є факти, які доводять, що історія України не є частиною Росії, це треба відкинути»
”

Шапка Мономаха в Оружейній палаті в Москві — корона московських царів, яку нібито візантійський імператор подарував київському князю Володимирі Мономаху у XII столітті. Насправді її було створено московськими майстрами із використанням старих деталей різного походження. Основою ж шапки була жіноча монгольська тюрбетейка.

Пам'ятник Київській княгині Ользі, яка у 957 році прийняла християнство, відвідавши Константинополь. Київ.

Століття боротьби за незалежність

Мітинг під час проведення III Військового з'їзду. В центрі — генеральний секретар (міністр) з військових справ, згодом — Головний отаман військ УНР (верховний головнокомандувач) та Голова Директорії (вищого органу державної влади) УНР Симон Петлюра, Голова Центральної Ради Михайло Грушевський, голова Генерального секретаріату (уряду) Володимир Винниченко. Київ, 2 листопада 1917 року.

Перший Генеральний секретаріат (уряд) Української Центральної Ради. 1917 рік.

Президент УНР у екзилі Микола Плав'юк передає свої повноваження та клейноди Президенту України Леоніду Кравчуку, підписавши відповідну грамоту про складання повноважень. 22 серпня 1992 року.

Колішні політ'язні, депутати Верховної Ради 16 липня 1990 року — в день прийняття Декларації про державний суверенітет України.

Лютнева революція в Росії та падіння самодержавства спричинили піднесення українського національно-визвольного руху.

Українці в роки Української революції 1917–1921 років домоглися постанови власної держави — Української Народної Республіки (УНР). Перша незалежність України у XX столітті була проголошена 22 січня 1918 року. Цього ж року затверджено герб УНР (основний елемент — тризуб, давньоруський князівський знак), гімн «Ще не вмерла Україна», державний синьо-жовтий прапор.

22 січня 1919 року проголошено Акт злуки Української Народної Республіки і Західно-Української Народної Республіки. Подія на законодавчому рівні об'єднала розділені ще в XVII столітті терени України.

“ Ми на практиці знаємо, що є завоювання України Східною Росією. Ми пережили цілу вакханалію нищення всіх ознак української нації, топтання портретів Шевченка, розстрілів за українське посвідчення і за українську мову

Газета «Червоний прапор» (друкований орган українських соціал-демократів), 14 лютого 1919 року.

Більшовицька Росія вдалася до збройної агресії та окупації. Політика воєнного червоного терору супроводжувалася вбивствами, масовим пограбуванням населення, засланнями до таборів, терористичними методами управління на зайнятих землях.

На включених до СРСР українських землях комуністичний тоталітарний режим знищив мільйони людей внаслідок Голодомору 1932-1933 років, державного терору, депортацій та війн. Та ідея здобуття державної незалежності стала визначальною для національно-визвольного руху XX століття. За найменшої можливості українці заявляли про право на власну державу.

Включення західноукраїнських теренів до СРСР в роки Другої світової війни та розпочаті там терор і репресії викликали масштабний збройний спротив місцевого населення. Українська повстанська армія боролася як проти нацистів, так і (до початку 1960-х) проти комуністів. Повстанців та борців за незалежність радянський режим охрестив «бандерівцями». Вони й досі є головними антигероями сучасної російської пропаганди.

До кінця 1980-их комуністичний режим СРСР послабився і українці домоглись відновлення незалежності. 24 серпня 1991 року Верховна Рада Української РСР ухвалила Акт проголошення незалежності України. 1 грудня 1991 року на Всеукраїнському референдумі український народ абсолютною більшістю голосів підтвердив прагнення жити в самостійній державі. Шляхи України і Росії розійшлися.

Головний отаман військ УНР Симон Петлюра та військовий міністр Володимир Сальський оглядають частини 6-ї стрілецької дивізії під час вручення їй бойового прапора. Бердичів, 5 травня 1920 року.

Демонстрація українських військових в Чернівцях. 1 травня 1917 року.

Українська республіканська капела під проводом Олександра Кошиця в Празі (Чехословаччина, квітень 1919 року). Капела була створена 16 січня 1919 року в Києві музичним відділом Міністерства освіти УНР за дорученням голови Директорії Симона Петлюри для популяризації української музичної культури за кордоном. Саме вона популяризувала світ із «Щедрик» Миколи Леонтовича — нині широко відомою як «Carol of the bells» різдвяною мелодією.

Селяни отримують пшону на трудодні у колгоспі імені Дем'яна Бедного. Червоноармійський район, Донецька область, 30-ті роки XX століття.

Члени товариства зі спільного обробітку землі перевозять комору розкуркуленого селянина П. Ємця до загальної комори. Гришинський район, Донецька область, 30-ті роки XX століття.

Воїни Української повстанської армії з Івано-Франківщини. 1948-1949 роки.

«Пробні» війни

Російському вторгненню в Україну передувало десятиліття провокацій, економічних та інформаційних воєн.

«До війни з Росією менше кілометра». Такими заголовками рясніли газети восени 2003 року. Тоді Росія розпочала будівництво греблі до українського острова Тузла в Керченській протоці, зазіхнувши на українську територію.

Україна направила ноту протесту в МЗС РФ і стягнула до Тузли додаткові сили. На острові привели в бойову готовність кораблі українських ВМС, військові отримали команду відкрити вогонь у разі порушення держкордону.

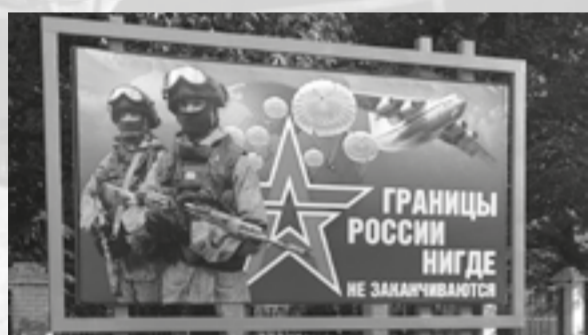
Тоді до війни не дійшло: після телефонної розмови Леоніда Кучми із Владіміром Путіним Росія зупинила будівництво. Але це стало репетицією до захоплення Криму в 2014 році.

**Тузла — наша.
І Севастополь наш.
Азов — це наше
внутрішнє море.
Сучасна Україна
взагалі жодного
стосунку до Криму, до
Севастополя не має**

Дмитрій Рогозін, голова комітету Державної Думи РФ з міжнародних справ в ефірі радіостанції «Ехо Москви» під час конфлікту навколо острова Тузла, 2003 рік

У пресі, на телебаченні, в Інтернеті розкручувалися пропагандистські кампанії, ідеологічною основою яких стала концепція «русского мира», активно підхоплена у 2010-х патріархом РПЦ Кірілом (Гундяєвим).

Новий виток ескалації російсько-українських відносин спровокували вибори Президента України 2004 року, які завершилися масовими протестами, що увійшли в історію під назвою Помаранчева революція. Кремль тоді зробив спробу розколоти Україну через сепаратистський з'їзд у Северодонецьку. Але СБУ запобігла поглибленню процесів.

Тоді кремлівське керівництво розпочало економічний тиск на Україну, передусім шантажуючи припиненням постачання газу. Під повний або частковий контроль російського капіталу потрапили галузі зв'язку і телекомунікації, частина банківського сектору тощо.

Одночасно розгорталася й інформаційна війна, спрямована на поглиблення розколу в українському суспільстві та посилення недовіри до демократичної влади.

Російська експансія активізувалася в 2010 році після приходу до влади Віктора Януковича. 21 квітня 2010 року він і тодішній президент РФ Дмитрій Медведєв підписали так звані Харківські угоди, яким продовжили термін перебування російського флоту в Україні. Це стало стартом спецоперації зі встановлення повного контролю над Україною.

Спецслужби РФ активізували агентурні мережі в Україні — від праворадикальних і клерикальних до комуністичних. На українську аудиторію транслювалися міфи про єдність із російським народом та про переваги приєднання до Росії.

Канали поширення пропаганди не обмежувалися ЗМІ. Кінематограф, шоу-бізнес, неполітичні програми теж були підпорядковані загальній меті дискредитації України, підкреслювали її «вторинність» та «другосортність».

Президенти України та Російської Федерації Леонід Кучма та Владімір Путін і прем'єр-міністр України Віктор Янукович під час урочистої церемонії відновлення залізнично-паромної переправи «Крим — Кавказ», 12 листопада 2004 року. До Помаранчевої революції залишилося кілька днів. Росія відкрито підтримала кандидатуру Віктора Януковича у протистоянні з Віктором Ющенком.

Будівництво греблі до українського острова Тузла було відвертим порушенням як норм міжнародного права, так і українсько-російських двосторонніх угод.

Рішучість української влади захищати свою територіальну цілісність зупинила будівництво дамби за 102 метри від української території. 15 жовтня, 2003 року.

Помаранчева революція відбулася безкровно. Є відомості про тиск із вимогою застосувати силу проти протестувальників з боку очільника Кремля на Президента Леоніда Кучму під час їхньої зустрічі на летовищі «Внуково» 2 грудня 2004 року.

Майдан Незалежності. Київ. 9 грудня 2004 року

Транзит російського газу до Європи

Російська сторона всіма засобами намагалася показати ненадійність України як транзитера газу до Європи, звинувачуючи її у «несанкціонованому» відборі газу з системи постачання.

Новий виток ескалації російсько-українських відносин спровокували вибори Президента України 2004 року, які завершилися масовими протестами, що увійшли в історію під назвою Помаранчева революція. Кремль тоді зробив спробу розколоти Україну через сепаратистський з'їзд у Северодонецьку. Але СБУ запобігла поглибленню процесів.

Тоді кремлівське керівництво розпочало економічний тиск на Україну, передусім шантажуючи припиненням постачання газу. Під повний або частковий контроль російського капіталу потрапили галузі зв'язку і телекомунікації, частина банківського сектору тощо.

Одночасно розгорталася й інформаційна війна, спрямована на поглиблення розколу в українському суспільстві та посилення недовіри до демократичної влади.

Російська експансія активізувалася в 2010 році після приходу до влади Віктора Януковича. 21 квітня 2010 року він і тодішній президент РФ Дмитрій Медведєв підписали так звані Харківські угоди, яким продовжили термін перебування російського флоту в Україні. Це стало стартом спецоперації зі встановлення повного контролю над Україною.

Спецслужби РФ активізували агентурні мережі в Україні — від праворадикальних і клерикальних до комуністичних. На українську аудиторію транслювалися міфи про єдність із російським народом та про переваги приєднання до Росії.

Канали поширення пропаганди не обмежувалися ЗМІ. Кінематограф, шоу-бізнес, неполітичні програми теж були підпорядковані загальній меті дискредитації України, підкреслювали її «вторинність» та «другосортність».

Харківські угоди. В обмін на знижку на газ Україна погоджувалася на продовження перебування Чорноморського флоту РФ на своїй території до 2042 року. За попередньою угодою цей термін спливав у 2017 році.

Ратифікація Харківських угод в українському парламенті відбувалася у вкрай напруженій обстановці. Опозиція намагалася завадити фактичному заведенню суверенітету, зриваючи засідання та закидаючи президію яйцями.

Незважаючи на явну антидержавницький зміст, Харківські угоди таки були ратифіковані більшістю на чолі з «Партією регіонів». Спікера Верховної Ради Володимира Литвина рятували від «обстрілів», прикриваючи парасольками.

Коли в лютому 2014 року в Криму з'явилися озброєні люди в формі без розпізнавальних знаків і захопили стратегічні об'єкти, РФ заперечувала, що це військовослужбовці російської армії. Пізніше президент Путін визнав це. У березні 2014 року з порушеннями усіх міжнародних норм російські окупанти провели не визнаний світом «референдум», за результатами якого РФ «включила» Крим до свого складу.

Френсіс Фукуяма, професор Стенфордського університету про війну на сході України, 2016 року.

“
Путін не хоче бачити, як постають справжні демократії на колишніх радянських теренах. Але це також справа старої доброї агресії
”

2014. Початок війни

Український журналіст і публіцист Станіслав Асєєв у книзі «Світлий шлях: історія одного концтабору» («The torture camp on paradise street») розповів про своє дворічне перебування у в'язниці «Ізоляція» (Донецьк), яку бойовики «ДНР» перетворили у концентраційний табір.

Під час Революції Гідності в боротьбі за демократичні цінності загинуло 107 активістів — пізніше їх назвали Небесною Сотнею.

Ігор Грін у Києво-Печерській лаврі в січні 2014 року. У травні цього ж року Ігор Грін під псевонимом «Стрелков» очолив «збройні сили» бойовиків терористичного угруповання «ДНР», Російська Православна Церква під час вторгнення у Крим і на Донбас допомагала проросійським бойовикам у захопленні територій.

Графічний роман Сергія Захарова «DumPSteR» — це мистецький вирок донецьчанин на так звані ДНР та ЛНР. Створений ним арт-проект «Музейка» заповнив Донецьк стріт-арт-карікатурами на представників окупаційної влади. Захарова схопили, тримали у підвалі, кілька разів мітували розстріл. Вийшовши з катівні, художник намалював те, що відбувалося з ним та іншими полоненими.

У захопленому Слов'янську, Донецьку та інших містах проросійські бойовики затримували і ув'язнювали, катували і розстрілювали осіб, що виявляли проукраїнську позицію, сповідували неприйнятну з точки зору бойовиків віру чи просто видавалися підозрілими.

Символом стійкості українських захисників, яких за незламність назвали «кіборгами», став Донецький аеропорт. Біля аеропорту почалися у травні 2014 року і тривали 244 дні. Лише після того, як бойовики підірвали перекриття терміналу, українські військові відійшли до інших будівель аеропорту та навколишніх населених пунктів, де продовжували утримувати позиції. В боях за Донецький аеропорт загинуло 109 військовослужбовців, було поранено — 446, безвісти зникло — 6.

У серпні 2014 року російські війська підступно вбили 368 українських воїнів, відкривши вогонь по колонах під час виходу з оточення біля Іловайська по так званому, гарантованому ними ж, «зеленому коридору». Трагедія поблизу Іловайська змусила країни Північної Америки і Європи вдатися до заходів колективного захисту проти Росії: було прийнято рішення про створення Сил швидкого реагування.

З 21 листопада 2013 року мільйони українців вийшли на Майдан Незалежності та вулиці в багатьох містах, протестуючи проти відмови проросійського президента Віктора Януковича підписати угоду про асоційоване членство України в Європейському Союзі. Визначальна для українців боротьба за Свободу та Гідність спочатку одержала назву Євромайдан, а згодом — Революція Гідності. Протест тривав безперервно 94 доби.

Революція Гідності остаточно визначила європейський вибір — Україна стала асоційованим членом ЄС. Також відкрила шлях до найважливіших змін — розвитку громадянського суспільства, трансформації посттоталітарного суспільства в демократичне.

Але щойно Україна ствердила свій європейський вектор розвитку, вийшовши з-під сфери впливу Кремля, світ став свідком безпрецедентного для ХХІ століття військового вторгнення на теренах Європи.

У лютому 2014 року Російська Федерація, порушуючи норми міжнародного права, двосторонні та багатосторонні угоди, анексувала Автономну Республіку Крим, а в квітні розпочала окупацію частини території Донбасу на сході України, маскуючи це під громадянський конфлікт. Агресор захопив близько 7% української території.

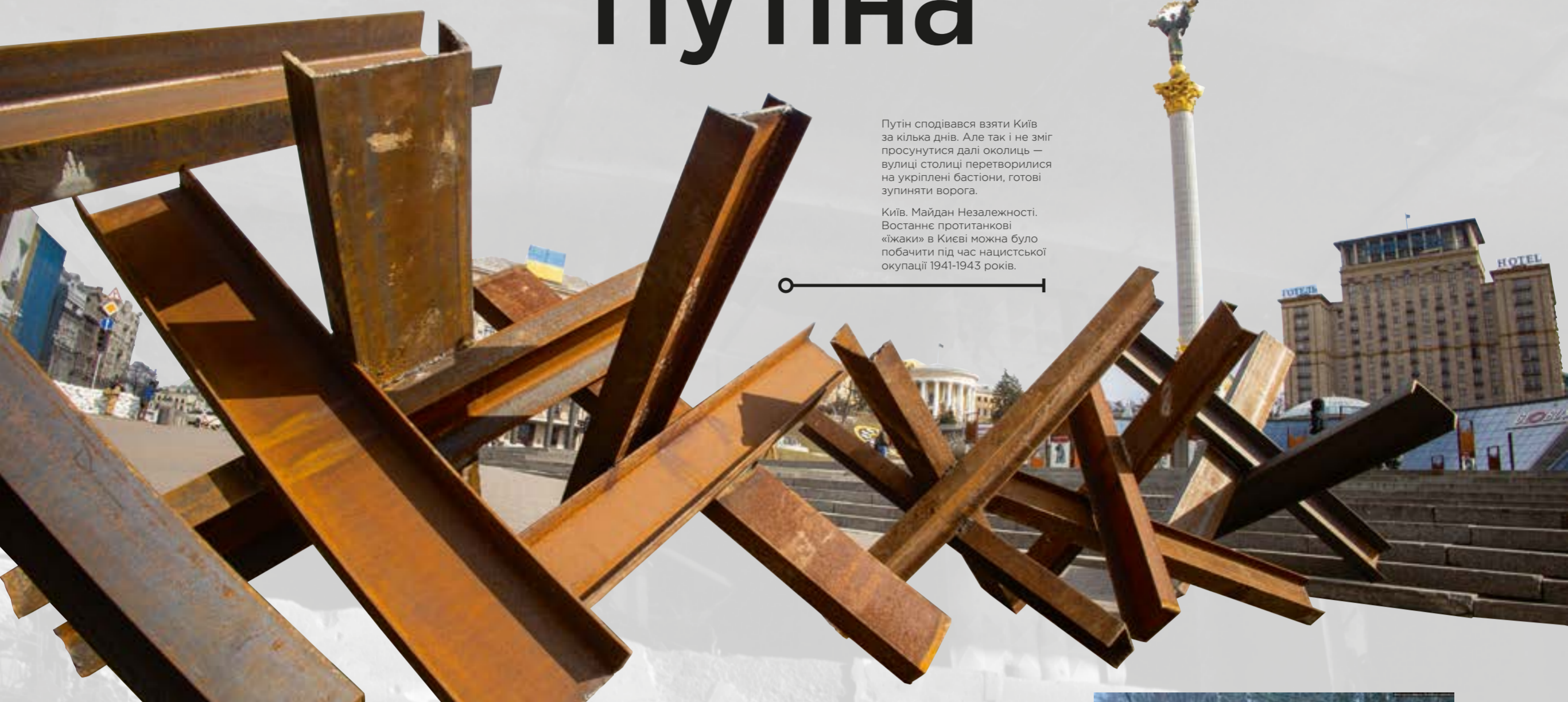
За даними ООН, жертвами російської агресії стали понад 40 тисяч осіб, понад 13 тисяч з яких загинули, а 1,5 мільйони — покинули свої домівки. 27% промислового потенціалу Донбасу Росія незаконно вивезла на свою територію.

Стан ослабленої режимом Януковича української армії і перехідна політична ситуація в країні на момент нападу не дали змоги Україні миттєво зупинити агресора. Але наступ російських військ згодом вдалося відбити і повернути частину окупованих територій на сході України. Це сталося завдяки титанічним зусиллям українців на всіх рівнях, які стали на захист держави у лавах Збройних Сил України, і добровольчих формувань та потужного волонтерського руху, що зародився під час Революції Гідності.

Російсько-українська війна на сході України тривала 8 років на очах всього світу. За цей час українці стримали російську агресію, платячи дорожку ціну за вибір європейського напрямку і демократичних цінностей під час Революції Гідності, ставши живим щитом для Європи і форпостом Свободи для світу.

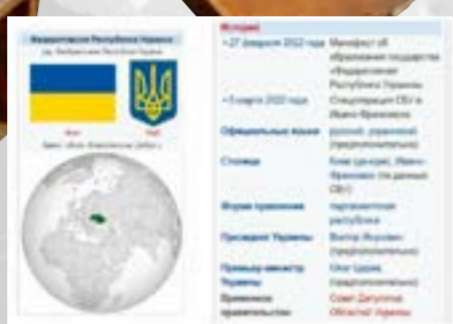

Невдалий блицкриг Путіна

Путін сподівався взяти Київ за кілька днів. Але так і не зміг просунути далі околиць — вулиці столиці перетворилися на укріплені bastiони, готові зупинити ворога.

Київ. Майдан Незалежності. Востаннє протитанкові «іжаки» в Києві можна було побачити під час нацистської окупації 1941-1943 років.

6 березня у російській Вікіпедії з'явилася (і наступного дня зникла) стаття про «Федеративну Республіку Україна». Напередодні СБУ повідомило про затримання в Івано-Франківську організатора агентурної мережі, завданням якої було створення на Заходній Україні чергового квазітворення за прикладом ДНР/ЛНР та дестабілізація ситуації в тилу.

Напередодні вторгнення Путін організував у Білорусі біля українського кордону спільні військові навчання. Під виглядом навчань у Білорусь була перекинута техніка і жива сила навіть з Далекого Сходу. 24 лютого 2022 року вони атакували Україну.

Відповідь захисників острова Зміїний російським агресорам стала символом українського спротиву і невичерпним джерелом народної творчості.

24 лютого 2022 року близько 4 години ранку Володимир Путін оголосив про початок «спеціальної воєнної операції», метою якої він назвав «демилітаризацію і денацифікацію України».

Ще на початку грудня 2021 року німецький таблоїд Bild опублікував карту можливого вторгнення РФ в Україну із посиленням на власні джерела в НАТО. Подібною інформацією в листопаді 2021 року поширило ГУР Мініборони України. Путін до середини лютого 2022 року заперечував можливість нападу на Україну.

За кілька хвилин російські ракети атакували українські аеродроми та військові об'єкти по всій Україні і почалося відкрите збройне вторгнення росіян з території Білорусі та тимчасово окупованого Криму. Російсько-українська війна, розпочата РФ у 2014 році, перейшла в нову гостру фазу.

За даними аналітика Йоганна Мішеля, на кордонах з Україною, включаючи білоруський, РФ зосередила близько 200 тисяч військових, поділених на 60 бойових груп.

Путін планував блицкриг: висадити десант на Гостомельський аеродром і захопити Київ за підтримки важкої бронетехніки й артилерії, які зайшли через Чорнобильську зону відчуження, змусивши українську владу до капітуляції. На взяття Києва відводилося 3-5 днів. Паралельно було завдано удару з півночі по Чернігову, Сумах та Харкову, і з півдня — по Одесі, Миколаєву, Херсону і Маріуполю.

Російська пропаганда переконувала своїх воєнів, що вони їдуть «визволяти» українців від міфічних «бандерівців», і тут їх чекають із хлібом і сіллю. Реальність виявилася іншою: з перших годин вторгнення армія агресора зустріла шалений спротив не лише бійців ЗСУ та Національної гвардії, але і простих громадян, об'єднаних в загони територіальної оборони.

Російський блицкриг провалився: «друга за величиною армія в світі» на практиці виявилася збіговиськом мародерів і військових злочинців, які розгорнули терор і геноцид на окупованих територіях. Але це не зламало українців. Символом українського спротиву стала відповідь захисників острова Зміїний, яка облетіла весь світ: «Русский военный корабль — иди нах*й!».

Мародерство

Не маючи можливості забезпечити свою армію, Росія легалізувала мародерство на окупованих територіях, давши офіційне розпорядження «перейти на самозабезпечення». Російські військові крадуть навіть принтери, м'ясоубийки та унітази. Скріншот запису з відділення служби доставки у білоруському місті Мозир, з якого російські мародери відправляли додому награбоване: вкрадені речі серед речей загиблих росіян.

“ Військові Путіна говорили йому, що він візьме Київ за п'ять днів. Його командири говорили, що він буде повністю контролювати Україну за два тижні

” Вікторія Нуланд, заступниця Державного секретаря США з політичних питань.

Розраховуючи на блицкриг, росіяни не подбали про тривале забезпечення війська, через що частина техніки просто заглохла посеред дороги. Кинуті росіянами бойові машини місцеві фермери відбуксировали і передали на службу ЗСУ. Скріншот одного із численних відеосвідчень, які з'явилися в ютубі.

Російське командування переконувало своїх військових, що українська армія не здатна на спротив, тому в перших рядах окупантів були загони ОМОН, призначені для розгону мирних демонстрацій.

Уламки вантажного літака Антонов Ан-225 «Мрія», найбільшого літака, який перевозив гуманітарні вантажі в найвіддаленіші гарячі точки нашої планети. Літак знищено 27 лютого 2022 року російськими обстрілами під час атаки Росії на Україну на аеродромі у Гостомелі.

Під незакритим небом: розтерзані міста

Фото з міста Буча Київської області після того, як 31 березня 2022 року його звільнили від окупантів. З'явилося на перших шпальтах світових ЗМІ. Російська окупація, що протривала понад місяць, залишила по собі замордованих, зґвалтованих, розтерзане місто, що до війни налічувало 50 тисяч населення.

Президент України Володимир Зеленський.

Від першого дня війни ЖЕРТВАМИ РОСІЙСЬКИХ АВІАУДАРІВ СТАЛИ МИРНІ УКРАЇНСЬКІ МІСТА ТА СЕЛА. ГЕОГРАФІЯ УДАРІВ ОХОПЛЮЄ ВСІ РЕГІОНИ УКРАЇНИ.

На окупованих територіях фіксуються випадки мародерства та масових вбивств, катувань та зґвалтувань цивільного населення, викрадення представників місцевого самоврядування, священників, журналістів, відомих людей тощо.

Російські війська руйнують не лише аеродроми, військові частини, нафтобази, але й житлові будинки, лікарні, пологові будинки, дитячі садочки, школи тощо. Обстріли житлових районів ведуться з використанням артилерії, реактивних систем залпового вогню, балістичних ракет. Зафіксовані факти застосування заборонених міжнародними конвенціями касетних та фосфорних бомб. Найганебніший військовий злочин — обстріл будинків, позначених червоним хрестом.

“ Запрошую усіх друзів України відвідати Київ. Тут може бути небезпечно, бо наше небо ще не закрито від російських ракет і літаків ”

За місяць війни зруйновано або пошкоджено більше 200 шкіл різного профілю, 264 заклади охорони здоров'я, 13 лікарень не підлягають відновленню. Знищено більше 3,5 тисяч об'єктів інфраструктури. Десятки міст, серед яких Бородянка, Волноваха, Маріуполь, практично повністю перетворено на руїни.

Низка міст України, які протягом першого місяця війни найбільше постраждали від російської навали, Указом Президента України Володимира Зеленського отримали статус міст-героїв: Волноваха, Гостомель, Маріуполь, Харків, Херсон, Чернігів, Буча, Ірпінь, Миколаїв, Охтирка.

Вигляд з повітря: пожежники працюють на руїнах житлового будинку, до якого потрапили уламки збитої ракети. Окупанти не полишають спроб захопити столицю України, яка би мала бути їх головним військовим трофеєм. Київ, 17 березня 2022 року.

Руїни у Чернівці, квітень 2022 року. Мер міста Владислав Атрошенко повідомляв, що російські війська знищили місто на 70%.

Зруйнована російськими ракетами будівля Миколаївської обласної адміністрації, 29 березня 2022 року.

Літня жінка біля поруйнованого обстрілами двору в селі Новосілівка Чернігівської області, квітень 2022 року.

Зруйнований російськими ракетами ліцей у м. Житомир, березень 2022 р.

За місяць війни в Харкові знищено 1292 житлових будинки, 70 шкіл, 54 дитячих садочки і 16 лікарень.

Війна в Україні демонструє дивовижні приклади героїзму як окремих громадян, так і цілих територіальних громад. Ця війна гартує і формує українців як єдину націю, а українці своїм героїзмом дивують й змінюють Європу та світ.

Світ вражений фактами, коли жителі міст Корюківка Чернігівської області чи Куп'янськ на Харківщині вийшли на вулиці та площі, без зброї зупиняючи російську військову техніку. Коли в окупованих Херсоні, Енергодарі, Мелітополі більше місяця не припинялися акції протесту під українськими прапорами. Коли безхатьки збирали пляшки для коктейлів Молотова, а 78-літній дідусь з міста Баштанка Миколаївської області такою сумішшю підпалив окупантам установку «Град». Коли люди голіруч захоплювали окупантів та бронетехніку і здають їх ЗСУ. Таких прикладів боротьби й героїзму мирних жителів України чимало.

Ця війна змінила українців. Є багато фактів самовідданості, любові і безстрашності, які демонструють громадяни України. Кожен на своєму місці продовжує робити маленькі подвиги, які складуться у велику перемогу.

Під незакритим небом: люди

Володимир Ковальський

УЧАСНИК ЗМАГАНЬ "ІГРИ ГЕРОЇВ"

Був розвідником, у 2016 році втратив обидві ноги, підірвавшись на російській міні на Донбасі. За півтора місяці став на протези, брав участь у змаганнях «Ігри героїв» і «Сила нації», виховував сина. Коли росіяни окупували Бучу, попри протези, взявся за зброю. У перші дні наступу росіян загинув у Бучі на блокпосту в танковому бою, прикриваючи відхід побратимів.

Макс Левін

ФОТОРЕПОРТЕР

Один із найпрофесійніших військових фоторепортерів. Його знімки про війну публікували Reuters, Associated Press та інші провідні агенції світу. У 2014-му вийшов живим із Іловайського оточення, після чого створив документальний проєкт про військових Afterilovaisk. Був розстріляний росіянами при спробі задокументувати наслідки дій окупантів у районі села Гута-Межигірська Київської області.

Наталія Песоцька

ВИХОВАТЕЛЬКА

Врятувала 30 дітей із дитячого будинку в Чернігові. Протягом місяця вона сама опікувалася цими дітьми під обстрілами та бомбардуваннями. У притулок двічі влучили російські снаряди, але жінка вчасно ховала дітей то в церковних келіях, то у підвалі. Наталія навіть перебралася до підвалу зі своїми рідними дітьми, щоб постійно дбати про сиріт. А коли з'явилася можливість, вивезла всіх дітей на Івано-Франківщину у Західній Україні.

Ірина Язова

ЛІКАР-ТЕРАПЕВТ

Залишившись в окупованій Бучі, в екстремальних умовах продовжила рятувати людей: лікувала поранених, приймала пологи, діставала ліки, допомагала людям в своєму будинку й на своїй вулиці.

Костянтин Гудаускас

ВОЛОНТЕР

Ризикуючи життям, допомагав жителям окупованих містечок на північ від Києва вибратися з пекла, був поранений. Разом з родиною легендарного композитора Ігоря Поклада, якого одним із перших вивіз із захопленого росіянами Ворзеля, організував волонтерську місію. За два тижні з друзями врятував із небезпечної зони біля півтори сотні людей.

Артем Дацишин

СОЛІСТ БАЛЕТНОЇ ТРУПИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ОПЕРИ УКРАЇНИ

Лауреат третьої премії Міжнародного конкурсу Сержа Лифаря та срібної медалі міжнародного конкурсу імені Рудольфа Нурієва. Помер у київській лікарні від поранень, отриманих під час обстрілу російською диверсійно-розвідувальною групою.

Канцлер Німеччини
Олаф Шольц

“

План окупації України не спрацював через опір українців та їхньої армії. Російський президент справді думав, що там є багато людей, які приймуть його приязно. Насправді вся українська нація, якою б хтось мовою не говорив, разом борються проти інтервенції

”

Під незакритим небом: зруйнований спадок

Символом російської агресії став пам'ятник відомому українському поету Тарасові Шевченку у шкент зруйнованому окупантами місті Бородянка Київської області, якому російські військові вистрелили в голову.

Меморіал жертвам тоталітаризму в Харкові — місце масового поховання українців — жертв Великого терору, польських військових і цивільних, закатованих радянським комуністичним тоталітарним режимом у 1940 році. 23 березня 2022 року російські окупанти обстріляли Меморіал, розбили таблички з іменами похованих. Один снаряд влучив у могилу. Так нащадки радянських чекістів намагаються стерти пам'ять про жертв тоталітаризму XX століття.

За вісім років війни, яку Росія веде проти України, в ході бойових дій знищено або пошкоджено чимало об'єктів культурної спадщини — пам'яток історії, археології, архітектури та містобудування, монументального мистецтва України.

Проблема збереження матеріальної культурної спадщини ще більше загострилася після широкомасштабного вторгнення Росії в Україну 24 лютого 2022 року. Так, за два місяці агресії від ракетно-бомбових ударів російських військ були знищені, частково зруйновані або пошкоджені майже 250 об'єктів матеріальної культурної спадщини України. Серед них — музеї, театри, бібліотеки, меморіальні комплекси, адміністративні будівлі, архіви, історико-архітектурні заповідники, релігійні споруди різних конфесій та віросповідань. Найбільших уражень зазнали пам'ятки Харківщини, Донеччини, Київщини, Чернігівщини, Луганщини та Сумщини. Ці втрати фіксуються, а згодом будуть передані до Міжнародного кримінального суду в Гаазі для подальших слідчих дій.

Знищення або пошкодження російськими окупантами об'єктів культурної спадщини України, що не є воєнними цілями, — беззаперечний воєнний злочин, вчинений РФ проти українського народу. Місія світу сьогодні — допомогти не допустити продовження подібних руйнувань.

Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури (ЮНЕСКО) заявила про посилення заходів, спрямованих на захист і збереження культурної спадщини України, яка перебуває під загрозою пошкодження або зникнення через вторгнення Росії.

Ця війна є прямим замахом на основоположні цінності ЮНЕСКО. Цілеспрямоване знищення музею Марії Примаченко в Іванкові, а також обстріли меморіалу Бабин Яр — не що інше, як наруга та грубе порушення закону

Микола Гайда, президент ІКОМОС України.

Українці мішками з піском захищають від російських окупантів пам'ятник княгині Ользі, Святому Апостолу Андрію Первозваному та Поосвітникам Кирилу та Мефодію в Києві. Аналогічним чином обезпечені більшість відомих пам'яток.

У Харкові окупанти обстріляли Меморіальний комплекс Дробизький яр, де під час Другої світової війни нацисти розстріляли до 20 тисяч євреїв, радянських військовополонених, психічно хворих та інших цивільних. 26 березня 2022 року артилерійським снарядом було пошкоджено центральний монумент Меморіалу — Менору.

Чернігівська обласна бібліотека для юнацтва. Прикрашений вітражами одноповерховий будинок у готичному стилі кінця XIX століття називали будинком Василя Тарновського. У 1902 році в будинку відкрили Музей українських старожитностей із колекції мецената, який пізніше перейменували у Чернігівський історичний музей. Від 1978 року тут функціонує бібліотека.

11 березня 2022 року будівля постраждала від ракетних ударів: пробито дах, вибиті шибки, пошкоджено інтер'єр, є втрати фондів. Під час Другої світової війни будинок пережив 4 роки нацистської окупації, але не витримав й місяця «захисту» російського агресора.

Свято-Успенська Святогірська лавра в Донецькій області — одна з головних християнських святинь Донбасу і всієї України. Перша писемна згадка про Святогірський монастир сягає 1624 року. 12 березня 2022 року російські окупанти обстріляли територію Лаври. Церковні споруди, де перебували монахи і біженці, зазнали руйнувань різного ступеня.

У перинатальному центрі Харкова породіллі з малюками змушені були жити у підвалі через постійні обстріли російськими військами. Лікарі відзначають зростання втрині передчасних пологів через стрес. А також — медичні проблеми, пов'язані з війною: інфекції, відсутність медичної допомоги, погане харчування. Лікарі борються за життя кожного недоношеного малюка, наскільки це дозволяють умови.

Цей супутниковий знімок від 14 березня 2022 року опублікувала агенція Reuters із посиланням на Maxar Technologies. Перед фасадом драмтеатру в Маріуполі та за будівлею в сквері на асфальті велетенськими літерами були написані «ДІТИ». 16 березня російський пілот винищувача прицільно скинув на будівлю надто густу бомбу.

Цей малюк Михайлик народився 7-місячним. Його тато ще не бачив маля, бо він у протиповітряній обороні, збиває російські ракети, які несуть смерть мирним містам. Їхнього будинку в Харкові на вулиці Клочківській більше немає. Повертатися з пологового мамі з Мишком нікуди.

Під незакритим небом: загублене дитинство

Багато дітей з України більше не побачать сходу сонця, не відчують маминих обіймів, не зможуть досягти успіху в професії, прославитися своїми досягненнями в спорті, мистецтві, науці. Бо тиран Путін вирішив, що він може керувати світом, і позбавив наших дітей майбутнього. Російські ракети, випущені по мирних містах України, забрали у них найцінніше — їхнє життя.

Для тисяч дітей в Україні війна позначилася насильством — психологічним, фізичним, сексуальним. Тисячі дітей, через постійні бомбардування російською артилерією та авіацією змушені тижнями жити в підвалах. Тисячі дітей стають сиротами, бо їхніх батьків вбиває російський солдат. Мільйони дітей в Україні позбавлені дому. Травматичний досвід сьогодення назавжди залишиться з тими, хто виживе.

“

З 24 лютого 2022 року в Україні загинуло 205 дітей, більше 362 поранено. Фактичну кількість загиблих і поранених встановити неможливо через бойові дії

”
Офіс Генерального прокурора України, дані на 17 квітня 2022 року

Аліса Хланс, якій мало виповнитися вісім, отримала смертельні поранення під час удару, завданого 25 лютого російськими військовими по дитячому садку в Охтирці на Сумщині. Наступного дня у лікарні вона померла.

Десятирічну Поліну разом із батьками, братом та сестрою розстріляла російська диверсійно-розвідувальна група, коли родина намагалася на своєму автомобілі виїхати з Києва.

Хлопчик, який народився в Харкові напередодні вторгнення, помер від пневмонії, на яку захворів під час перебування в бомбосховищі.

Алісі Перебийніс було дев'ять — вона загинула з мамою та братом під час мінометного обстрілу росіянами, коли намагалася евакуюватися з пекла Ірпеня під Києвом.

15-річного Максима разом з братом розстріляли російські солдати, коли їхня родина намагалася врятуватися з оточеного ворогом і постійно обстрілюваного Чернігова.

У Бучі п'ятеро російських окупантів гвалтували 14-річну дівчинку, яка зараз вагітна...

Імена багатьох дітей ще не названі, але їхні історії не менш трагічні. Російських військових злочинців не зупиняють, а навпаки приваблюють об'єкти з позначками «ДІТИ» — для агресора вони стають цілком номер один. Збройні сили РФ грубо порушують основоположні права дітей — право на життя та охорону здоров'я, гарантовані кожній дитині у світі Конвенцією ООН про права дитини.

Київ. Евакуація. Війна роз'єднала багато родин. Діти прощаються з рідними на невизначений термін.

Евакуація цивільних з Ірпеня через зруйнований Ровнівський міст. Шлях до цього мосту і далі, до евакуаційних автобусів, постійно і прицільно обстрілювався російськими військовими, 7 березня 2022 року.

Сім'я Михайлика (5 років) вирішила тікати з Миколаєва у перші ж дні війни. За 2 кілометри від міста на трасі на них напали російські загарбники. Нелюди гатили по машинах із білими прапорами з гранатометів, а потім просто добивали всіх з кулеметів. Вижити у цій бійні вдалося лише Михайлику та його батьку. Мати встигла накрити сина собою, але осколки таки серйозно травмували голову малюка.

Розстріляний російськими військовими цивільний автомобіль, яким родина намагалася виїхати з Бучі. З обох сторін авта на дверях чорним скотчем зроблено напис «ДІТИ». Також у дверях були закріплені білі імпровізовані «прапори», зроблені з простиралла.

Коліс у цьому дитячому садочку Харкова лунав дитячий сміх, діти бавилися та навчалися. Після обстрілу російськими військами він перетворився на руїну.

Маріуполь

Маріуполь став жертвою російської агресії ще в 2014-2015 роках. До нового етапу війни його вдалося відбудувати і зробити справжнім європейським центром Приазов'я. Це велике місто справляло враження дивної суміші історико-культурних пам'яток та індустріальних гігантів XX століття. Сьогодні внаслідок масованих обстрілів російськими ракетами багато з них зруйновані та втрачені назавжди. Та найстрашніше — це тисячі втрачених життів та скалічених людських доль.

У Маріуполі окупанти наštовхнулися на відчайдушний спротив українських захисників: бійців морської піхоти, Національної гвардії, окремого загону спеціального призначення «Азов» та сил територіальної оборони.

Не змігши одразу захопити місто, російська армія почала варварськи стирати його з лиця землі, завдаючи авіаударів, шматуючи системами залпового вогню та крилатими ракетами. Ворог навмисно цілив у житлові квартали, промислові об'єкти, цивільну інфраструктуру міста. Більше місяця в місті немає електрики, зв'язку, газу, опалення, води, знищено 90% інфраструктури. Але, навіть за таких умов, у ньому залишаються люди.

“**Місто, яке носить ім'я Діви Марії, Маріуполь, стало містом-мучеником лютої війни, яка спустошує Україну. Для варварства, вбивства дітей, невинного і беззбройного цивільного населення не існує жодних стратегічних причин, якими це можна обґрунтувати**”

З початку березня Маріуполь фактично заблокований російськими військами, які не дозволяють жодних гуманітарних коридорів з українського боку. Натомість росіяни примусово вивозять жителів міста на територію Росії. За даними уповноваженої Верховної Ради України з прав людини Людмили Денісової, на початок квітня туди було вивезено більше 40 тисяч маріупольців, серед яких — діти, яких розлучили з батьками, лікарі та пацієнти лікарень.

Але Маріуполь бореться! За масовий героїзм та стійкість маріупольців, виявлені ними у захисті свого міста Президент України Володимир Зеленський присвоїв Маріуполю почесну відзнаку «Місто-герой України».

Одна з найстрашніших проблем заблокованого Маріуполя — неможливість по-людськи поховати загиблих через постійні обстріли. Померлих часто ховають у братських могилах вздовж доріг, у дворах. В публічний простір потрапила записка з таким текстом: «Передайте! Діма, мама загинула 9 березня 2022 р. Померла швидко. Потім дім згорів. Діма, пробач мені, що не вберіг. Я маму поховав біля дитсадка. Я тебе люблю».

Папа Римський Франциск, 13 березня 2022 року

Будівля Драматичного театру після авіаудару. За різними даними, тут переховувалося від 500 до 1200 людей. Кількість загиблих під завалами театру може бути близько 300 осіб.

Будівля зруйнованого пологового будинку №2 у Маріуполі.

Фото військового медика полку «Азов» з обложеного міста. Він підписав своє фото: «Передайте моєй маме слова — я увидів стільки болю, що не сломаюсь ніколи».

Святослав Паламар, заступник командира полку «Азов». «Азов» — це чоловіки, які взяли до рук зброю, бо на Україну напали росіяни. У його лавах воюють бійці з ампутованими ногами — на протезах, із чотирма пораненнями. Вони й самі є схожими на Маріуполь, обстріляний загарбниками, однак живий та сповнений любові до волі».

Однією з мистецьких візитівок довоєнного Маріуполя було мозаїчне панно «Боривітер», створене у 1967 році групою київських майстрів на чолі з Аллою Горською. Соціалістичний символізм любові українців до життя і прагнення до свободи. Панно занесене до списку культурної спадщини ЮНЕСКО.

Маріуполь до російського вторгнення. Це завжди було поліетнічне, мультикультурне та багатоконфесійне місто. У 2021 році в місті проживало понад 400 тис. осіб.

Український національний спротив

**Ми не здамося і не програємо!
Ми підемо до кінця. Ми будемо боротися на морях, будемо битися в повітрі, ми будемо захищати нашу землю, якою б не була ціна**

Президент України Володимир Зеленський, промова перед парламентом Великої Британії, 8 березня 2022 року, яка нагадала британцям відому промову Вінстона Черчілля від 4 червня 1940 року про незламність їхньої нації

До початку широкомасштабного вторгнення Російської Федерації на територію України ані іноземні розвідки, ані західні аналітики не вірили в те, що Збройні Сили України здатні чинити серйозний спротив агресору, адже нам протистояла «друга армія світу». Але скептики недооцінили стійкість та рішучість, яку виявили українці, захищаючи свою Батьківщину. На своїй землі боронити свободу і незалежність, своїх рідних та близьких — це була надзвичайна мотивація для кожного солдата та офіцера.

Напередодні війни з метою організації національного спротиву в кожній області України було створено Сили територіальної оборони (ТрО), які долучилися до нищення ворога і боротьби з диверсантами на своїй території.

Внаслідок російських обстрілів та авіаударів постраждало багато міст та сіл України. Ліквідація наслідків цих ударів лягла на плечі Державної служби України з надзвичайних ситуацій. На рахунку рятувальників сотні ліквідованих пожеж на підприємствах та житлових будинках, постійні ремонти пошкоджених комунікацій, врятовані з-під завалів тисячі людських життів — в Харкові, Чернігові, Сумах, Маріуполі, під постійним обстрілом російських окупантів.

Волонтерський рух в Україні набув масового характеру ще у 2014 році, з початком російсько-української війни, коли волонтери взяли на себе функції забезпечення армії. Тоді волонтером став практично кожен другий українець. Нова ескалація війни і російська агресія згуртувала українців і зробила волонтерами майже всіх. Волонтери допомагають Збройним Силам, територіальній обороні, вимушеним переселенцям, а також дітям, інвалідам, літнім людям і тваринам, які залишилися в зоні бойових дій та на звільнених від окупантів територіях.

Весь світ нині дивується сміливості українців, які в цій війні справді готові йти до кінця.

Працівники Державної служби України з надзвичайних ситуацій розбирають завали після обстрілів російських загарбників

Діти допомагають носити пляшки для виготовлення коктейлів Молотова.

Головнокомандувач Збройних Сил України генерал Валерій Залужний

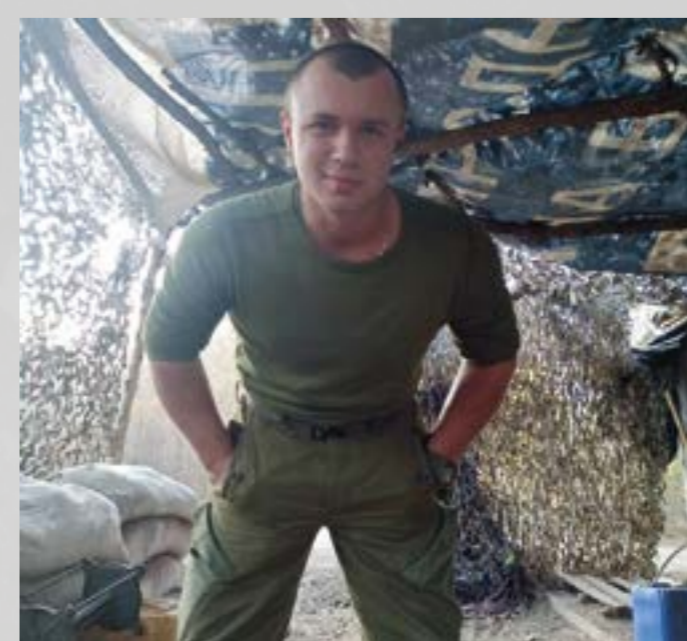

На першому місці для мене завжди людина: офіцер, сержант, солдат. Ніколи не переступав і не переступлю через підлеглого та його гідність

Донори жертвують кров для поранених. Львів

Волонтери сортують гуманітарну допомогу в одному з хабів Закарпатської області.

Ціною власного життя. Морський піхотинець, сапер інженерно-саперного відділення окремого батальйону 35-ї окремої бригади морської піхоти імені контр-адмірала Михайла Остроградського, Герой України Віталій Скажун підірвав Генієвський автомобільний міст на Херсонщині разом із собою, щоб зупинити колону російських танків

Друга армія світу?

Не один рік в інформаційному просторі широко трансливалася думка про те, що Збройні Сили Російської Федерації є одними з найпотужніших у світі, оскільки мають надсучасну зброю, і здатні здолати будь-якого ворога. Російські пропагандисти, яких охоче підхоплювали іноземні експерти, неодноразово заявляли про те, що після розвалу Радянського Союзу міць російської армії на початку XXI століття була відновлена. Але Збройні Сили України довели, що це не зовсім так.

На просторах незалежної України російська армія виявилася не такою вже й «великою». Такої кількості незворотних втрат особового складу за такий короткий час бойових дій Росія не зазнавала в жодному збройному конфлікті, який вона розпочинала.

За 29 днів війни, з 24 лютого по 24 березня 2022 року, російські війська втратили 15800 військових. Це означає, що російська армія у середньому впродовж цього місяця втрачала: щодня 545 солдатів; щогодини 22 солдата; що 3 хвилини 1 солдата.

Для порівняння. За десять років війни в Афганістані (1979-1989) Радянська Армія, за офіційними даними, втратила 15051 солдата.

Знищена колона російської техніки у м. Буча (Київська область)

Наслідки успішної роботи української артилерії

У двох війнах проти Чеченської Республіки Ічкерія (1994 — 1996 та 1999 — 2002) російська армія втратила 12467 солдатів (5042 та 7425 відповідно).

Як виявилось, суттєвих переваг, окрім кількості зброї та живої сили, у путінської армії фактично немає. Свідченням цього є також елементарний підрахунок кількості ворожої техніки, яку знищили захисники України за перших 29 днів вторгнення: 530 танків, 1597 бойових броньованих машин, 280 артилерійських систем, 82 одиниці реактивних систем залпового вогню, 108 літаків, 124 вертольоти, 1033 одиниці автомобільної техніки, 4 кораблі та катери, 50 безпілотників оперативного-тактичного рівня. А після враження українськими ракетами «Нептун» флагмана ЧФ РФ, крейсера «Москва», російське командування досі не може прийти до тями.

Саме через це путінський режим регулярно вдається до поширення фейків та ядерного шантажу, загрожуючи світові Третьою світовою війною.

Танк «другої армії» у світі на українських просторах

Збитий російський літак Су-25

Українські військові не лише знищують техніку ворога, а й захоплюють її як трофеї. Російський самохідний зенітний ракетно-гарматний комплекс Панцир — С1. Тепер він буде служити Збройним Силам України

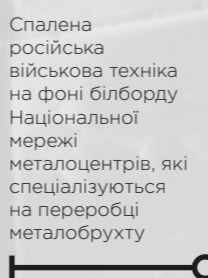

Збитий російський гвинтокрил

“ Ти ж хотів землі цієї, Тож тепер змішайся з нею Станеш сам моєю землею ”

— Стасія Шевченко, Стасік Колисова для ворога.

Спалена російська військова техніка на фоні білборду Національної мережі металоцентрів, які спеціалізуються на переробці металобрухту

Зупинити злочин

Тіла вбитих російськими окупантами людей в поліетиленових чорних пакетах лежать на землі в Бучі, 8 квітня 2022 року.

Військові злочини росіян в Україні дійшли до такої межі, що багато хто починає говорити про цілеспрямований геноцид українців. Кадри з Бучі та інших звільнених від російських окупантів міст і сіл Київщини вжахнули весь цивілізований світ. Жорстокі масові вбивства чоловіків, жінок, дітей, літніх людей, тварин, тортури — фізичні та моральні, згвалтування малолітніх дітей і матерів на очах у дітей. Цьому немає виправдання і не може бути прощення.

Росіяни цілеспрямовано обстрілюють лікарні, пологові будинки, житлові масиви, в результаті чого гинуть сотні цивільних. В оточених російськими військом містах немає газу та світла, вода та продукти харчування вже на межі і їх стає недостатньо для всіх. Окупанти насильно депортують тисячі українців в Росію та не дозволяють повернутися назад.

Ми знали, що плани Путіна включали позасудові страти, здійснювані його військовими і розвідувальними службами. Повідомлення про страти мирних жителів зі звільнених районів викликають жах і холодять кров

Річард Мур, керівник Британської розвідки М16

Не виключено, що в разі перемоги росіяни можуть організувати справжній повномасштабний геноцид із десятками тисяч вбитих. Саме такий намір проглядається у кремлівській риториці про «спеціальну операцію» і «денацифікацію». Як повідомляли західні ЗМІ, спецслужби Російської Федерації ще перед вторгненням склали списки українських патріотів, яких вони збиралися ув'язнити в концентраційних таборів та знищити в разі окупації України. У російській пресі та з вуст російських пропагандистів лунають відкриті заклики до геноциду українського народу.

Злочини російських військових свідчать, що вони діють із свідомим наміром винищити українців. Так було в 1918 році в захопленому російськими більшовиками Києві, коли за місяць загинуло від 3 до 5 тисяч українців. Так було в 1932-1933 роках, коли Сталін та комуністичний режим організував Голодомор — геноцид голодом, в результаті чого загинули мільйони українців. Так було і пізніше, коли мільйони українців стали жертвами сталінських репресій.

Сьогодні це повторюється знову. Тому необхідно зупинити Путіна зараз.

Російський генерал Мізинцев, який керує штурмом Маріуполя. Під його командуванням російські військові бомблять цивільні об'єкти в місті. У березні 2022 року генерал публічно заявив, що його солдати вбили 93 українських чоловіків одягнених у цивільне, які нібито дезертували з українського гарнізону Маріуполя. Скільки загалом мирних мешканців Маріуполя розстріляно росіянами, невідомо.

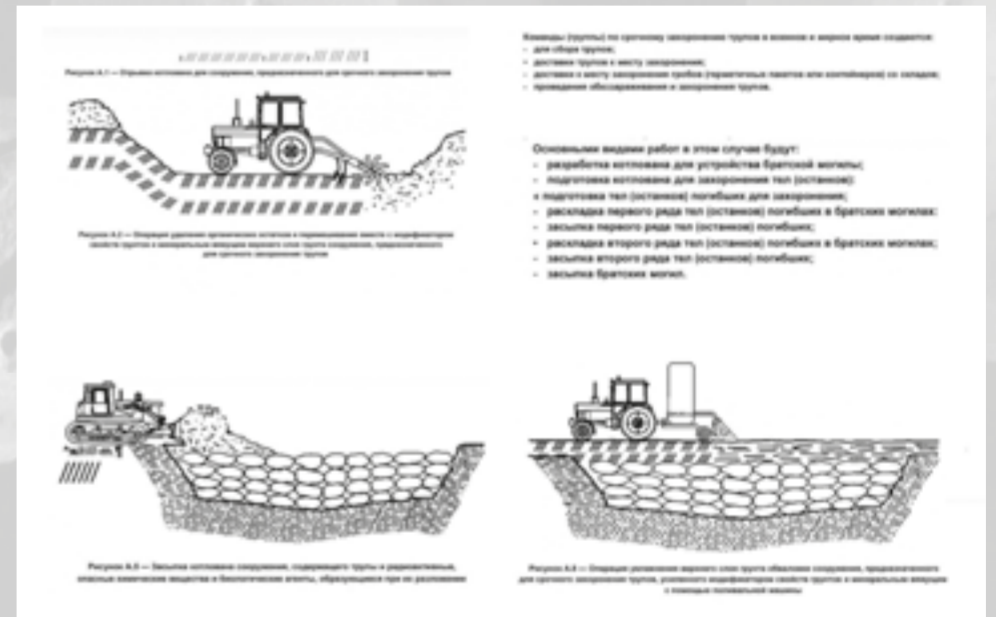

Олексій Гневишев «Україна». З усіх окупованих Російською Федерацією українських територій надходять звістки про викрадення окупантами українських активістів і розправи над мирними мешканцями. Жах приймає від думки скільки буде страчено українців російськими військовими злочинцями у зайнятих ними містах і селах.

3 квітня 2022 року Російське державне інформаційне агентство оприлюднило текст під назвою «Що Росія повинна зробити з Україною», у якій закликає до винищення і репресій значної частини населення України та її загальної не лише «денацифікації», але і «деавропеїзації». Це програмна стаття російського нацизму. Посилання на вебкеш Google.

Екзгумація тіл із братської могили в Бучі. За попередніми даними, у цій могилі від 40 до 60 тіл загинув. В іншій братській могилі у Бучі знайшли тіла вбитих росіянами 280 мирних мешканців.

Минулого року у Російській Федерації були розроблені і затверджені нові стандарти захоронень трупів у военний час. У дію вони вступили 1 лютого 2022 року. Росія готувалась до масових вбивств заздалегідь.

Геноцид

Журналісти оглядають братську могилу в селі Мотихин на Київщині. У могилі знайшли тіла викрадених та страчених російськими окупантами мешканців села.

Розстріляне авто на шосе у Київській області. Березень 2022 року.

The New York Times, дослідивши супутникові знімки Бучі компанії Maxar Technologies, з'ясували, що мертві тіла з'явилися ще в середині березня і впродовж кількох тижнів залишалися на них, допоки там перебували російські війська.

Під геноцидом розуміються такі дії, вчинені з наміром знищити, щонайменше частково, яку-небудь національну, етнічну, расову чи релігійну групу як таку:

- убивство членів такої групи;
- заподіяння серйозних тілесних ушкоджень чи розумового розладу членам такої групи;
- навмисне створення для якої-небудь групи таких життєвих умов, які розраховані на повне чи часткове фізичне знищення її;
- заходи, спрямовані на запобігання дитнонародженню в середовищі такої групи;
- насильницька передача дітей з однієї людської групи в іншу.

Конвенція про запобігання злочину геноциду та покарання за нього, прийнята Генеральною Асамблеєю ООН 9 грудня 1948 року.

Україна – ЩИТ Європи

Восени 2021 року США почали публічно заявляти про ймовірність повномасштабного військового нападу на Україну з боку Російської Федерації. Політична, дипломатична та інформаційна кампанія запобігання війні не зупинили агресора. Проте Київ отримав час підготуватися, а західні союзники прийняли рішення про надання Україні військової допомоги та запровадження жорстких економічних санкцій проти РФ. Світ однозначно засудив агресію Російської Федерації проти України.

Президент України Володимир Зеленський і державний секретар Сполучених Штатів Америки Ентоні Блінкен під час зустрічі в Києві, 19 грудня 2021 року

Найбільш відчутними стали санкції із заморожування активів Центробанку РФ з боку ЄС, США, Канади, Великої Британії та Японії. Внаслідок цього РФ втратила доступ до 70–75% золотовалютних резервів.

Сьогодні Україна є щитом для всієї Європи. Але міцність цього щита залежить від кількості й надійності зброї. Україні потрібні системи протиповітряної оборони, ствольна та реактивна артилерія, засоби мобільності. Якщо не дати це зараз, завтра може бути пізно.

Україні потрібне закрите небо, щоб захистити українські атомні електростанції, мирних жителів та культурну спадщину. Також варто повністю закрити авіа та транспортне сполучення з РФ.

Щоб захиститися від російської інформаційної агресії, потрібно повністю зупинити поширення російської пропаганди шляхом перевірки та позбавлення ліцензій російських медіа, бойкотування медіа-активності російських пропагандистів та дипломатів.

Політичний істеблішмент Російської Федерації не обмежений Україною. Вже зараз він заявляє що їхня мета – Євразія від Владивостока до Лісабону. Якщо їх не зупинити зараз, війна рано чи пізно може прийти в кожен європейський дім. Але разом ми здатні зупинити агресора і зберегти мир.

Нині увесь світ має об'єднатися і допомогти Україні в боротьбі за свободу та демократичний світ!

Від бізнес-проектів в РФ відмовляється дедалі більше компаній. Чутливим для неї стало припинення роботи платіжних систем, бойкот з боку лідерів світового ринку морських контейнерних перевезень та виробників високотехнологічної продукції.

Однак цього все ще недостатньо. Потрібно відімкнути від системи SWIFT усі російські банки, передусім «Газпромбанк», який фінансує потреби російського Міністерства оборони.

Лише повне енергетичне ембарго, зупинка міжнародної торгівлі, а також заборона постачання в РФ та Білорусь будь-якої технологічної продукції може ослабити РФ і зупинити війну.

В аеропорт «Бориспіль» прибув вантаж із новою партією військової допомоги США, 25 січня 2022 року

Український військовий з переносним протитанковим ракетним комплексом NLAW. Військова допомога, яку Україна отримала від інших держав, сприяє перемозі над ворогом. Кількість поставок зброї збільшується і в Україну починає надходити важке озброєння.

ЗАКРИТТЯ ПОВІТРЯНОГО ПРОСТОРУ

38 країн закрили свій повітряний простір для літаків авіакомпаній РФ. Серед таких держав:

Албанія, Канада, Ісландія, Молдова, Північна Македонія, Чорногорія, Норвегія, Велика Британія, США

Європейський Союз заклав повітряний простір для таких типів літаків:

- літаки російського власника
- літаки російської реєстрації
- літаки, керовані Росією
- приватні літаки російських олігархів

Загальні російські санкції за джерелами

з 2014 року

#StandWithUkraine

Допомогти Україні вистояти в цій війні, зберегти людські життя та відновитися після перемоги можна, зробивши благодійний внесок на спеціальні рахунки державних органів України та на рахунки волонтерських організацій.

Українська армія

Допомогти Українській армії можна тут

Спеціальний рахунок Національного Банку України для потреб армії

Фонд "Повернись живим"

Біженці та цивільні

Допомогти громадянам, які потерпають від війни, можна тут

Спеціальний рахунок Національного Банку України для гуманітарних потреб

International Charitable Foundation "Health of the Ukrainian people"

Тварини та природа

Допомогти національним заповідникам, природним паркам та тваринам, що потерпають від війни, можна тут

Ukrainian Nature Conservation Group

UAnimals, patreon

Paypal: paypal@uanimals.org

Картка 4441114451625790 (Олександр Тодорчук)

Культура та мистецтво

Допомогти зберегти та відновити культурну спадщину, культурні цінності, підтримати сферу культури та мистецтва можна тут

UAN

Банк АТ «Ощадбанк»
МФО 322669
Рахунок UA263226690000025236300755566
Код ЄДРПОУ 43542231
Отримувач Державне агентство України з питань мистецтва та мистецької освіти

USD, EUR, GBP

SWIFT COSBUAUKKIE
BENEFICIARY'S BANK Branch #10026/0143 JSC Oschadbank, Ukraine, Kyiv
BENEFICIARY State Agency of Ukraine on Arts and Artistic Education
Ukraine, Kyiv, 01001
Borysa Grinchenka str., 1
IBAN UA263226690000025236300755566

Війна — ніколи більше!

Сьогодні у Європі розгортається найбільше з часів Другої світової війни збройне протистояння. Російські військові знищують цілі міста, чинять військові злочини, катують і вбивають мирне населення, в тому числі і дітей. У цій війні проти російської експансії Україна бореться не лише за свою незалежність, а й за свободу інших демократій у Європі та світі.

Російські агресори посягнули на засадничі європейські цінності: право на життя, право на свободу, демократію, рівність, співпрацю, повагу до іншого, повагу до кордонів та суверенітету держав. Поразка України у війні з Російською Федерацією означатиме поразку демократичної країни в протистоянні з авторитарним режимом і відкрила б агресору шлях далі на Захід.

Ця війна змінила Україну. Ця війна змінює Європу. Своєю мужністю і всенародним спротивом Україна довела своє право бути частиною вільної Європи. Але й Європа має підтверджувати важливість цінностей, важкою ціною вироблених у результаті переживань і травм Другої світової війни.

Мир у Європі не означає байдужість. Сьогодні безпека Європи залежить від долі України, адже поразка у війні з Росією загрожуватиме відкочуванням у минуле і повторенням трагедії, яку Європа і світ пережили вісімдесят років тому. Як і тоді, агресор намагатиметься ділити світ на «сфери впливу», не обмежуючи власні апетити. Політика «нейтралітету» чи замирення та загравання з агресором тоді дала протилежний результат. Ми це пам'ятаємо. Лише разом ми можемо зупинити амбіції Росії і зберегти мир. Без вільної України не буде нинішньої Європи.

Війна не повинна повернутись у Європу. Це є відповідальним завданням кожного європейця, у якій би країні він не жив.

Володимир Зеленський, Президент України, з виступу в Європарламенті, 1 березня 2022 року.

“

Ми боремося за наші права, свободу, за життя, а зараз ми боремося за виживання і це зараз наша найбільша мотивація. Але ми боремося і за те, щоби бути рівноправними членами Європи. Я вважаю, що сьогодні всім показуємо, що ми такі і є. З нами Європейський Союз буде точно міцнішим. Без вас Україна буде самотньою. Ми довели свою силу, довели, що ми як мінімум такі самі, як ви. Доведіть, що ви разом з нами, доведіть, що ви нас не відпускаєте, доведіть, що ви дійсно європейці. Тоді життя переможе смерть, а світло - темряву

”

Зустріч президентів України Володимира Зеленського, Польщі Анджея Дуди, Латвії Егілса Левітса, Литви Гітанаса Науседа та Естонії Алара Каріса в Києві 13 квітня 2022 року.

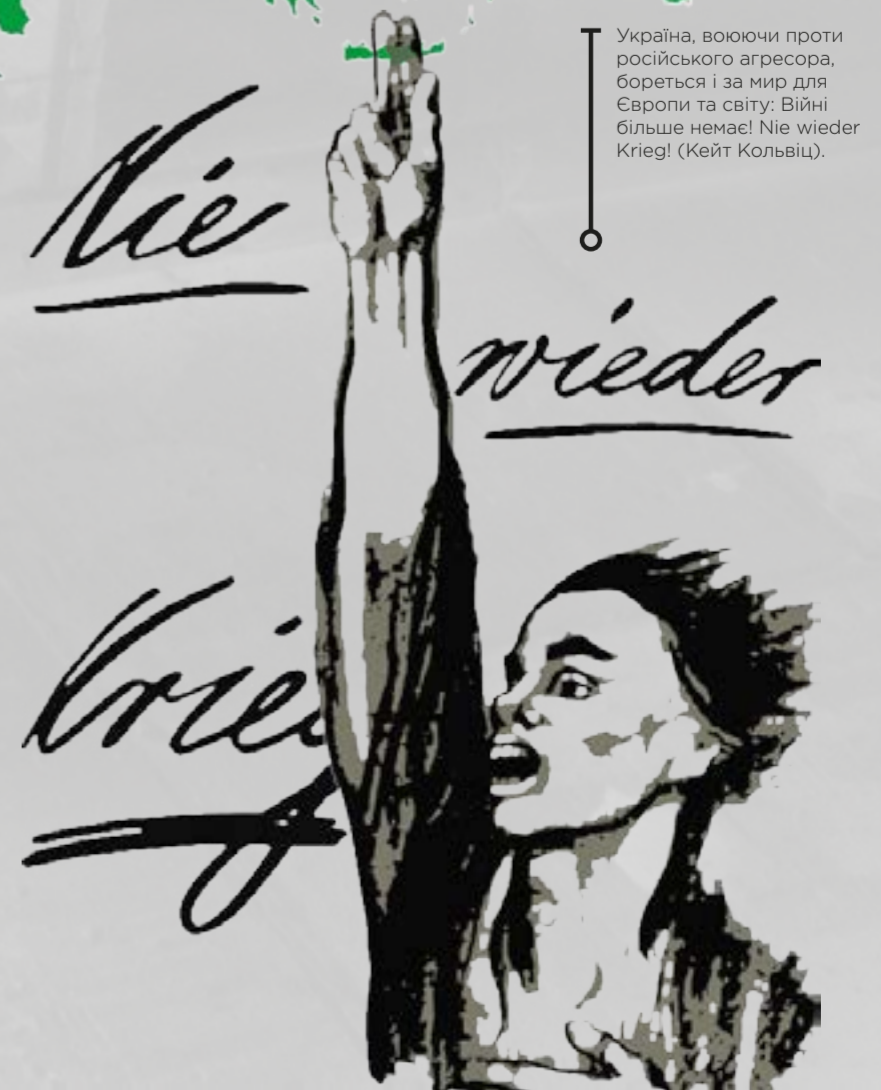
Анкета-опитувальник для отримання нашою державою статусу кандидата на членство в Європейському Союзі. 18 квітня 2022 року Президент України Володимир Зеленський передав заповнену анкету главі представництва Європейського Союзу в Україні Матті Маасіасу.

Україна повертається додому. Після кількох століть перебування в орбіті Російської імперії та її спадкоємців сьогодні Україна остаточно повертається до кола європейських націй. Україна - це Європа.

Скульптура "The Knotted Gun". Мальме, Швеція.

Україна, воюючи проти російського агресора, бореться і за мир для Європи та світу. Війни більше немає! Nie wieder Krieg! (Кейт Кольцац).